

zitmých pracovišť'. Publikace typu *miscelanea* mají dlouhou tradici a je proto potěšující, že pod ekonomickým tlakem snad zcela nezaniknou. Různost příspěvků dává totiž ve svém průřezu dobrý přehled o sou-

časném stavu slovakistického a širěji slavistického bádání, okruzích aktuální problematiky i různých metodologických přístupech.

Zdeňka Trösterová

Trösterová, Z.: Církevní slovanština jako spisovný jazyk areálu Slavia Orthodoxa - centra církevněslovanské kultury v průběhu staletí (skriptum). Pedagogická fakulta UJEP v Ústí n. L. 1994, 78 s.

Při studiu jednotlivých slovanských jazyků jako oboru na vysokých školách filologického zaměření je nezbytné nutné, aby program studia obsahoval ve své počáteční etapě disciplínu, v rámci které by studovaný obor byl zasazen do širších slavistických souvislostí. U nás tuto funkci plní přednět úvod do studia slavistiky a staroslověňština (některá rusistická pracoviště u nás si ponechala disciplínu *základy slavistiky a rusistiky*, jak to v době ještě nedávné předepisovaly celostátně platné osnovy). Předkládaná práce má sloužit jako doplňkový učební text posluchačům bohemistiky na univerzitě v Ústí n. L. (vznikl v rámci projektu *Rozvoj vzdělávání jako součást grantu Širší slavistická orientace při studiu bohemistiky*), ale může být využit při studiu všech slavistických oborů. V úvodu autorka konstatuje, že v kursu staroslověňštiny při studiu bohemistiky je věnována pozornost jen nejstaršímu období (tj. vzniku staroslověňštiny a souboru jejích nejstarších památek, tzv. památek kanonických), neboť čeština velmi brzy ztratila bezprostřední kontakt na staroslověňskou kulturu. Čeština se ocitla na teritoriu, kde se uplatnilo katolické náboženství s převážným vlivem latiny, jež vytěsnila staroslověňštinu jako liturgický

jazyk. Naopak v areálu nazývaném Pax Slavia Orthodoxa (toto označení pro pravoslavný kulturněhistorický areál převzala autorka u N. I. Tolstého z jeho práce *История и структура славянских литературных языков*, Москва, 1988) se spolu s pravoslavným vyznáním zachovala modifikovaná staroslověňština nejen jako jazyk sloužící bohoslužebným účelům, ale i jako knižní (psaný) jazyk.

Vlastnímu výkladu předchází několik terminologických poznámek. Jsou zde vymezeny také termíny jako *staroslověňština*, *starobulharština* (termín užívaný v bulharském prostředí), *církevní slovanština*. Zmíněny jsou také protichůdné přístupy v historii bádání o spisovné ruštině při řešení vztahu církevní slovanština - stará ruština a v souvislosti s tím též pojmy diglosie a bilingvismus. I když zásadní vliv církevní slovanštiny na podobu spisovné ruštiny je nesporný, sporné je, odkdy hovořit o existenci spisovné ruštiny jako samostatného jazyka. Při koexistenci dvou jazyků na jednom území je nesporné (ne-li nemožné) stanovit hranici mezi oběma jazyky, neboť v řadě památek lze zaregistrovat jevy jak jednoho, tak i druhého jazyka. Při řešení daného problému se autorce jeví jako nejpřesvědčivější stano-

visko N. I. Tolstého, které vyslovil ve výše citované monografii. Ide o dvě zásadní teorie:

1. V systému staré literatury pravoslavných Slovanů existovala přísná hierarchie žánrů; žánrová hierarchie se pocítovala víceméně jako závazná a v tomto smyslu neměnná. Teprve od XVIII. stol. je možné pozorovat v literatuře postupnou směnu literárních směrů, jejímž důsledkem byla přestavba žánrové hierarchie. Pro starší období platí, že existoval jakýsi hierarchicky uspořádaný systém žánrů, který N. I. Tolstý přirovnává k jehlanu, na jehož vrcholu byl překlad Písma a liturgické texty, postupně níže literatura hymnografická, hagiografická, panegyrická. Apokryfy podle toho tvořily jakýsi předěl mezi literaturou náboženskou a světskou. Nižší příčky pomyslného jehlanu představuje již literatura světská. Takto pojatý výčet žánrů odpovídá jejich jazykovému ztvárnění. Čím jsou níže, tím větší možnosti dávají pro pronikání živé národní řeči, takže v oblasti světské literatury si již sama tematika vynucuje novou slovní zásobu. Jak patrné, tato koncepce lépe odpovídá skutečnému stavu věcí, než spory o církevněslovanský nebo národní charakter slovanské středověké literatury daného pravoslavného areálu.

2. Uznává-li se obecně, že staroslověnština byla společným spisovným jazykem Slovanů v první fázi historického vývoje po přijetí křesťanství, pak církevní slovanština plnila obdobnou funkci v průběhu celé řady dalších staletí, tj. do XVIII. stol., kdy vznikají novodobé spisovné jazyky. Tato teorie nechápe církevní slovanštinu jako ustrnulou a neměnnou, ale jako útvar přístupný změnám a obohacující se v jednotlivých slovanských jazykových prostředcích.

Vlastní výklady začíná autorka osudy církevní slovanštiny v Čechách v XI. stol. Upozorňuje, že to, co se nám dnes jeví

jako dva oddělené neprostupné světy - katolický Západ a pravoslavný Východ - mělo v historii více styčných bodů, než si dnes uvědomujeme. Jsou to mj. historicky doložené případy symbiózy východních mnichů s benediktíny, protože regule sv. Basila Velikého byla do jisté míry inspirační pro zakladatele klášterů západního typu sv. Benedikta z Nursie. (V dnešní době můžeme pozorovat obdobný trend. V některých současných benediktinských klášterech je pěstována vedle liturgie západní též liturgie východní. Tak tomu je např. v bavorském klášteře benediktinů v Niederaltaichu, nedaleko našich hranic, kde bylo zřízeno Die Byzantinische Dekanie der Abtei Niederaltaich. Na území kláštera je vybudována kaple východního ritu. Několik členů tamějšího konventu u ní slouží východní liturgii, která je v souladu s liturgickými předpisy ruské pravoslavné církve, považované v pravoslavném areálu za nejortodoxnější.)

Po vyhnání Metodějových žáků z Velké Moravy do Bulharska se jejich další činnost rozvíjela hlavně v Bulharsku, odkud se slovanská vzdělanost od IX. stol. šířila na území Srbska a Ruska. Proto na dalších stránkách recenzované práce jsou prezentovány kulturní a společensko-politické poměry v zemích tvořících areál Slavia Orthodoxa. Pozornost je věnována zejména písemným památkám a jejich jazyku. Středisky kultivace církevněslovanské vzdělanosti byly v té době většinou kláštery. Některé zmíněné památky jsou přibližovány čtenáři krátkými ukázkami. Církevní slovanština na každém teritoriu byla podrobena vlivu domácího jazyka. Tehdejší vzdělanci si tuto skutečnost uvědomovali, a proto docházelo v určitých obdobích k purifikátorským snahám očistit ji od nánosů domácích prvků. Výklady o osudcích církevní slovanštiny na jihoslovanském a východoslovanském území jsou uzavřeny historickou o tom, že

ještě v XVIII. stol. sehrál církevně-slovanský jazyk významnou úlohu v Srbsku. Ve 2. pol. XVIII. stol. a na přelomu XIX. stol. se stal jakýmsi substrátem, do něhož pronikly prvky živé srbštiny a vznikl nový útvar knižního jazyka, tzv. slavenosrbština, která později začala fungovat jako spisovný jazyk předvukovského období až do 2. desetiletí XIX. stol.

Na str. 44 jsou ukončeny výklady, představující vlastně první část knihy. Na téže stránce následuje velmi krátký *závěr* a dále *poznámky* k textu (s.45-50).

Druhá část studijní příručky je v podstatě doplňkem předcházející části. Nese záhlaví *Životy svatých ruské provenience - různotvary žánru v průběhu staletí* (s. 51-70). Autorka upřesňuje v podčarové poznámce, že předmětem zájmu zde nejsou tzv. knižecí životy svatých, jež měly své historické motivace a plnily specifické funkce. Na rozboru čtyř ruských podob životů svatých (*Život Feodosije Pečerského*, *Vyprávění o smrti Pafnutije Borovského*, *Život protopopa Avaaakuma* a *Živá nebožka* - povídka I. S. Turgeněva, jehož prostřednictvím žánr životů svatých vplynul vlastně již do nové literatury) ukazuje, jak byla živá tradice tohoto žánru, pěstovaného v církevně-slovanském jazykovém prostředí, ale postupně překračujícího tento rámec a vstupujícího do kontextu jednotlivých

národních literatur. Za touto částí jsou umístěny *poznámky* k textu (s. 71-74). Skriptum uzavírají *seznam literatury* (s. 75-77) a *obsah* (s.78).

Recenzovaný učební text je nesporně přínosem pro studující slavistických oborů. Poměrně útlá brožurka obsahuje důležitá a zajímavá fakta z oblasti církevně-slovanského písemnictví a kulturního dědictví celého areálu Slavia Orthodoxa. To umožňuje, aby si čtenář udělal představu o kulturních dějinách jižní a východní Evropy. Zpracovaný materiál v předkládané publikaci svědčí také o autorčině hluboké fundovanosti a sečtělosti odborné literatury, na niž se ve svých výkladech průběžně odvolává. Celou řadu údajů upřesňuje dalšími doplňujícími komentáři v poznámkách. Nabízí se snad výtka ke grafické úpravě: první část knihy je pomocí paragrafů rozdělena na kapitoly, avšak v obsahu na konci knihy jsou vedle příslušných paragrafů uvedeny ještě názvy jednotlivých kapitol, které v části výkladové chybějí. Jinak recenzovaná práce je ojedinelou publikací svého druhu. Lze o ní bez nadsázky říci, že se stane vítanou a potřebnou pomůckou, která bude mít patřičný ohlas nejen u studujících slavistických oborů, ale u všech, koho zajímají kulturní dějiny jižních a východních Slovanů.

Aleš Brandner

Sekaninová, E.: Dvojazyčná lexikografie v teorii a praxi. Veda, SAV, Bratislava 1993, 251 s.

Autorka, přední slovenská rusistka, bývalá dlouholetá vedoucí vědecká pracovnice oddělení slovanských jazyků Jazykovědného ústavu Ľudovíta Štúra Slovenské akademie věd v Bratislavě, v monografii

zúročuje a zevšeobecňuje poznatky a zkušenosti ze své čtyřicetileté lexikografické práce na pětisvazkovém Velkém rusko-slovanském a dosud nedokončeném šestisvazkovém Velkém slovensko-ruském